

30. Cum te cheamă? auzi ca prin vis o voce. L-a trezit oare vocea aceea sau ecoul împușcăturii? Nu mai știa și deschise cu greutate ochii. De ce mă întrebă? se miră copilul, străduindu-se să-și miște buzele și să răspundă. În minte îi venise deja răspunsul, îl chema Codrin, băiatul lui Pătruț Barna, dar buzele nu reușeau să articuleze niciun sunet. Cel care-l întreba, ținându-i capul în poală, era chiar tata. Observă pana de păun din pălăria verde de fetru a tatălui și țeava puștii, îndreptată, reglementar, în sus. Cureaua de piele era petrecută în diagonală peste piept. Cine sunt eu? mai întrebă tatăl. Tăticul! Pătruț Barna! Copilul încercă să zâmbească în chip de răspuns, în timp ce privirea îi alunecă peste capul părintelui său într-o îndepărtare încețoșată. Acolo i se părea că vede cerbul, chemându-l. În aerul ca de abur, cerbul își mișca coroana împungând cerul ca și cum ar vrea să îmbrățișeze luna cuibărită în arcul descris de coarnele falnice. Băiatul aiura și, în închipuirile lui, i se părea că recunoaște fețele câtorva săteni, care făcuseră cerc în jurul lui. Îl culcaseră pe un pat moale de iarbă și mușchi. Treptat, începu să-și amintească. Oamenii se porniseră, înarmați cu furci și cu topoare, să caute cerbul vânat de Ceaușescu. Țăranii erau nemulțumiți din cauza pagubelor pe care animalele sălbatice, coborând de la munte, le făceau semănăturilor și erau bucuroși că li se oferise prilejul să se răzbune pe animalele prădătoare. Deși unii dintre ei întrezăriseră de departe, prin pădure, căpriori și ciute, puțini dintre săteni văzuseră de aproape cerbi sau erau în stare să aprecieze cu adevărat valoarea de trofeu a acestora. Și totuși, pașnica comunitate luase foc la vestea că un cerb cum nu se mai văzuse prin părțile acelea rătăcea prin pădure și că animalul fusese împușcat cu carabina de Ceaușescu dintr-un elicopter.

Nu se știe de unde pornise zvonul, pe care nimeni nu-l mai punea la îndoială chiar dacă părea lipsit de temeii, că însuși Ceaușescu împușcase cerbul și că acesta, nemulțumit de pădurarii de la Ocol care pierduseră urma animalului, a cerut să se întoarcă de îndată la București. Toată lumea era la curent cu vânătorea de fazani din acea zi, de aceea, inventivitatea oamenilor, punându-se rapid în mișcare, suprapuse evenimentele, făcu să apară elemente neașteptate (împușcarea din elicopter a cerbului), elaboră și dezvoltă scenarii noi, unii jurându-se că Ceaușescu împușcase mai mulți cerbi, astfel că fiecare înflori puținul pe care-l știa, încât nimeni nu se mai întreba dacă lucrurile stăteau sau nu întocmai. Cuprinși de febrilitate și mai ales de dorința de a nu pierde ceva important, sătenii, înflăcărați de șansa vânătorii, se înarmaseră cu ce apucase fiecare și, împânzind dealurile și pădurea, căutau animalul rănit, într-un fel de întrecere a cărei răsplată, trofeul mult râvnit, era însuși cerbul. Mai întâi, cerbul, încolțit de câini și de vânătorii cu furci, se rătăci prin lanurile oamenilor, alergând dezorientat printre cocenii netăiați de porumb. Strigătele sătenilor și lătrăturile câinilor, luminile și focurile de pe dealuri îl făcură să-și piardă complet orientarea și să nu mai găsească drumul înapoi. Încercând să scape de urmăritori, izbuti totuși să se refugieze în mica albie pe care pârâul ce curgea prin Valea Satului o făcea la ieșirea din pădure. Era un pârâu care nu seca niciodată, formându-se din torențele de apă de pe dealurile care străjuiau toată valea sau prin topirea zăpezilor. Acolo, cerbul, adulmecând mirosul apei, o apucă în susul pârâului, dar nimeri chiar în gardul de sârmă ghimpată care închidea, tocmai în acel loc, accesul spre pădure. Se zbătu o vreme în gard, permițându-le sătenilor să-l ajungă și să-l încolțească, dar, găsind o spărtură în tufele spinoase de mure, își făcu loc și reuși să scape, pierzându-se cu iuțeală în

profunzimea pădurii. Convinși că nu va ajunge departe din cauza rănilor, niște săteni mai curajoși porniră în urmărire, în timp ce alții fie rămăseseră locului să aștepte deznodământul vânătorii, fie se întorseseră la casele lor. Dintre bărbații care plecaseră în urmărire, câte unul se apleca cu lămpașul asupra urmelor lăsate de copite, înjura de pula cerbului și se îmbătoșea, arătându-se cât mai competent în indicarea direcției în care o luase grijania lui de animal și cine l-o făcut! Un altul cerceta stăruitor crengile rupte în goană și, dovedindu-și mai degrabă arta spurcată a înjurăturilor decât arta vânătorii, sugera, ca și cum s-ar pricepe, o altă direcție, afirmând că, pe onoarea lui, își pune capul jos dacă cerbul n-a luat-o chiar în susul dealului, spre Chicera! Pădurarul Pătruț Barna încercase să le atragă atenția că oameni buni nu aveți voie să vă atingeți de fondul de vânătoare! și că pedepsele pentru braconaj erau mari, dar, cum nimeni nu l-a ascultat, ignorându-i avertismentele, ba chiar i-au închis gura cu taci dracu'! și hai cu noi!, n-a avut de ales și s-a alăturat grupului de urmăritori. Cunoscând locurile unde cerbul se arătase cu câteva zile înainte, dar mai ales bazându-se pe flerul său de vânător, pădurarul spera să ajungă primul la animalul rănit și, astfel, să-l poată apăra de răzbunarea și lăcomia oamenilor. Nu apucase să anunțe la Ocol incidentul cu cerbul, de aceea era cam temător în privința consecințelor. Ionel, băiatul care a venit să-i dea vestea lui Codrin, băiatul pădurarului, se lăuda că văzuse cerbul alergând prin lanul de coceni și că acesta avea nu mai puțin de doi metri înălțime, iar coroana îi era mare și falnică, cum nu se mai văzuse. Are coarnele negre! stăruise Ionel. Ca abanosul! Ca fiu și nepot de vânător, Codrin știa ce-nseamnă asta. Învățase de mic că o culoare cât mai închisă a coarnelor crește automat valoarea trofeului. Tocmai își unsese o felie de pâine cu untură, împodobind-o din belșug cu sare și

boia, când a venit Ionel, colegul lui de clasă. Se pregătea să mănânce, dar Ionel nu i-a dat pace, zorindu-l. Tata nu era acasă, iar mama cu surorile mai mici pleaseră cine știe unde, în vecini. Punând în balanță prietenia lui Ionel și o eventuală dojană din partea tatălui, Codrin decise în favoarea prietenului său, chiar și cu riscul ca tatăl sau mama să se supere din cauza asta. La urma urmei, era și el curios să vadă cerbul. A ieșit cu felia de pâine în mână, mușcând pe drum câte o îmbucătură. Asculta distrat cuvintele entuziaste ale lui Ionel, pe care, în fugă, abia le auzea, simțind că nu atât ceea ce spunea acesta, cât mai ales emoția declanșată de acele cuvinte îl captiva, producând asupra lui un efect tulbure, vrăjit. Din când în când, Ionel se oprea ca să-i permită să-l ajungă din urmă, gesticula, își mișca buzele spunându-i că a adus o lanternă, că are praștia, fudulindu-se că, dacă ar avea și o pușcă, el, pe loc, l-ar omorî pe cerb, uite așa, cât ai zice pește! Îl smucea cerându-i să se grăbească, să nu-i prindă noaptea și să piardă urma cerbului, luând-o din nou, sprinten, înainte. Băieții o porniră pe drumul cunoscut, scurtând drumul spre pădure printr-o miriște de coceni netăiați care le zgârâiau fețele și mâinile. De departe, dinspre vale, se auzeau chiuituri puternice și strigături. Ajunseseră acolo tocmai când cerbul scăpase din gardul de sârmă ghimpată, pierzându-se printre copaci. Peste dealuri se vedeau încă dansând lumini stranii (torțe și lămpașe), iar sus, pe cerul cam întunecat din cauza unei perdele străvezii de nori, se ivise o lună mare, frumoasă... Fiule! Poate că vocea tatălui l-a trezit, dar imediat după aceea a recăzut într-un fel de somn cu ochii deschiși. Nu auzea nimic, doar vedea buzele tatălui mișcându-se. Înțelese că-i rostea numele. Codrin! Parcă se scufundase într-o lume de pene și scame, atât era de moale totul. Cum te cheamă? Codrin! Codrin Barna! Tatăl se aplecase din nou asupra băiatului,

având un genunchi îndoit. Așa făcea și când se apleca asupra vânatului rănit. Pădurarul își pusese palma stângă pe fruntea fiului. Și cerbul? Întrebuse băiatul cu ochii arzând, de febră sau de excitația momentului. Și cerbul! i-a răspuns tatăl. Adunându-și cele din urmă puteri, Codrin șopti: Șaișpe par! E Regele, tăticule! Regele tău! Era cerbul pe care-l urmăriseră întreaga săptămână din observatorul de la locul de boncăluit. Îl botezaseră Regele. Nu mai boncăluia, dar străbătea pădurea însoțindu-se cu două ciute. Anul acela sezonul de muget începuse în jurul zilei de începere a școlii (15 septembrie) și durase până spre sfârșitul lunii octombrie. Maximul a fost atins între 24 septembrie și 5 octombrie. În acea din urmă săptămână, Codrin l-a însoțit pe tatăl lui în fiecare dimineață la locul de boncăluit deoarece pădurarul voia ca băiatul să trăiască experiența celor dintâi mugete din zorii zilei și să-i dea dreptate atunci când le spunea tuturor celor ce-l ascultau, și asta nu-i laudă de vânător! precizase tatăl, că nimic nu-i asemănător și nu se compară cu boncăluitul cerbului și că această duioasă cântare întrece în frumusețe tot ce s-ar strădui să invoce unii și alții ca să-l contrazică. Că o fi cântecul privighetorii sau Florica Bradu, Benone Sinulescu, Dolănescu sau Irina Loghin, nimic, dar nimic nu se compară cu chemările de dragoste ale cerbului, în zorii zilei, când pădurea abia se trezește somnoroasă. Pe Codrin îl impresionase mugețul cerbului, care, în tăcerea densă a pădurii, producea un efect teribil, de vigoare și forță, dar nu era întru totul de acord cu tata fiindcă, pur și simplu, chiar dacă băiatul nu știa cum s-o exprime în cuvinte, intuia că există totuși lucruri care nu suferă comparație unele cu altele. Adică boncăluitul cerbului cu cântecul Privighetorii Bihorului! Cu Gabriel Cotabița sau Modern Talking... Cum să le compare?! Dar n-a zis nimic. După ce se albeau zorile și cerbul își încheia cântarea, pierzându-se printre copaci,

pădurarul îl ducea pe băiat înapoi, la școală. Uneori întârzia la prima oră, dar băiatului nu-i păsa. E Regele nostru! a șoptit el, încă amețit de la căzătură. Regele! Tatăl s-a aplecat cu urechea spre buzele copilului ca să-l audă mai bine. E Regele! Șaișpe par?! Prăjini cu același număr de ramuri. Simetrice. Greutate și deschidere mare, culoare închisă, perla bogat. Coroană cu ramuri multe și groase. Nicio neregularitate! șopti băiatul ca din manual, dar unele cuvinte se pierdeau într-un murmur neînțeles. Nu vorbi acum! a zis tatăl. Când a pornit să caute cerbul, Codrin se luase după Ionel care-l asigurase că știa exact unde se găsea. Tot Ionel l-a pus la curent și cu povestea elicopterului lui Ceaușescu. Auzise că elicopterul zburase mult timp deasupra văii înguste, zise a Mortului, rotindu-se de mai multe ori în aer, în căutarea cerbului rănit. Ca toată lumea, Ionel era convins că Ceaușescu nici n-a coborât din elicopter deoarece oamenii lui nu apucaseră să pregătească platforma de aterizare, deși două camioane pline cu bitum fuseseră aduse cu o zi înainte în luminișul de la capătul drumului forestier. Codrin știa de camioane de la tată, dar nici măcar acesta nu cunoștea rostul care a stat la baza deciziei celor de la județ, de a le trimite tocmai atunci. E adevărat că făcuse cerere de mulți ani ca să amenajeze drumul forestier, să-l întărească cu un strat de pietriș sau cu altceva, fiindcă, odată cu topirea zăpezilor, drumul devenea aproape impracticabil, dar prin ce miracol cererea îi fusese tocmai atunci satisfăcută, Pătruț Barna nu avea cunoștință. Bănuise însă că se pregătea ceva deoarece cu câteva zile înainte avusese o inspecție de la Ocol. Șefii lui întrebaseră de posibilitățile de extindere a parcului de vânătoare și de o eventuală populare cu cerbi a pădurii. Ca să dea bine în fața șefilor, pe pădurar îl luase gura pe dinainte și le povestise despre cerbul pe care-l urmărise mai multe zile și despre extraordinara lui